

han om Statsministerens Programmerklæring sagde, at den gav nærmest samme Smag, som naar man rækker Tungen ud ad Vinduet. Det er ikke mine Ord, det er den konservative Landstingsmands. Der er ikke i Statsministerens Tale nogen Begrundelse for disse besynderlige Rekonstruktioner af Ministeriet, ingen Begrundelse for disse besynderlige Afskedigelser og den endnu mere besynderlige Genantagelse, som har fundet Sted. Der er heller intet i Talen om de vigtigste politiske Spørgsmaal eller om det økonomiske Spørgsmaal, intet Program for, hvorledes Ministeriet vil stille sig i sin fortsatte Levetid til de Industrier og Arbejdere, der nu i 2 $\frac{1}{2}$ Aar har levet under en for-dærvelig Politik Indflydelse. Der er intet som helst Ønske om at erfare, hvorledes det staar til med Ministeriets parlamentariske Basis. Der kom heller intet Forslag fra Venstres Ordfører eller fra det andet Regeringspartis. Det konservative Folkepartis Ordfører (Pürschel) gav jo endog, trods Talens i øvrigt loyale Karakter, Udtryk for forskellig Beklagelse og Misfornøjelse og absolut ikke for nogen overvældende Tillid. Under disse Forhold har mit Parti ønsket at tilvejebringe en Lejlighed, hvorigennem det kan blive klart for Befolkningen, hvorledes det staar sig med Ministeriets parlamentariske Berettigelse, og en Lejlighed for Partierne til at vise Overensstemmelse mellem Ord og Handling, hvis en saadan Overensstemmelse er til Stede, hvad jeg maa formode. Vi er jo ikke i den Situation, at vi kan foreslaa en Tillidsdagsorden. Vi har saaledes som Flertallet af Befolkningen en velbegrundet Mistillid til Ministeriet, og dette maa vi da give Udtryk i et Forslag til Dagsorden. Men et saadant Forslag maa jo lige saa vel som et Forslag til Tillidsserklæring give Lejlighed for Partierne til at manifestere, hvor de befinder sig, og til overfor Befolkningen at faa manifestere, om parlamentarisk Basis er til Stede for den nuværende Regering. Vi ventede derfor, at man fra alle Sider i og for sig vilde være tilfreds med, at vi fritog dem for Besværet med selv at stille Forslag, og at man med Tilfredshed havde grebet denne Lejlighed til overfor Offentligheden at faa klaret Standpunkterne. Nu erfarer jeg imidlertid i Dag af Bladene, at der er blevet truffet Foranstaltning til, at en Dagsorden ogsaa fra anden Side vil fremkomme, og vi faar da til sin Tid Lejlighed til at betragte denne og den Begrundelse, der maatte blive givet for en

anden Dagsorden end den, jeg nu skal tillade mig at fremsætte.

Ministeriet har i sin 2 $\frac{1}{2}$ Aars Regeringstid givet os og givet Befolkningen megen Grund til Misfornøjelse. Men der er en Grund, som rager op over alle de andre, det er Ministeriets Politik overfor den økonomiske Krise, overfor Erhvervslevet, Industrien, Handelen, Arbejderne, alle dem, der har været ramt saa uhyre haardt af den Nødstilstand, som Krisen førte med sig. Vi har i Tide kritiseret den Politik, som lod staa til, den Politik, der aabnede Danmark for en illoyal Konkurrence, en Konkurrence, som kun var mulig paa Grund af Usundhed og Sygdom i store Dele af det europæiske Samfund. Vi har ikke uden Protest villet se livskraftige Erhverv gaa til Grunde, og vi har ikke kunnet erkende, at den abnorme Tilstand i Verden, som dog kun er forbigaaende — det kan være, at den bliver langvarig, men det kan ikke anses for muligt, at den skulde blive stedsevarende — skulde give nogen Berettigelse til Spekulation i en Samfundssygdom, en Spekulation, der nødvendigvis maatte føre Usundhed, Arbejdsløshed og Demoralisation ind over vort Land. Vi har gjort Indsigelse i Tide, og vi har været med til allerede før denne Regerings Tiltræden at gøre de første Skridt til at værne vort Lands Befolkning mod den økonomiske Krise, mod den saakaldte Valutadumping, mod de Virkninger, som maatte komme af Sygdommen andetsteds i Europa. Vi var med til at gøre de første Skridt allerede i 1919, vi var Tilhængere af de videregaaende Foranstaltninger, som vilde være blevet en Følge af den Lov om Valutaregulering, som Ministeriet Zahle foreslog i Samlingen 1919—20. Vi var absolut Modstandere af, at Ministeriet Neergaard haanligt og afvisende skød til Side alt, hvad der var paatænkt af Forsøg paa at sikre dansk Erhverv for den danske Befolkning. Det var utvivlsomt til stor Ulykke for vort Land, at Ministeriet i 1920 standsede den Valuta- og Importregulering, som var begyndt, og at Ministeriet hindrede Gennemførelsen af en Lov, som videre skulde have muliggjort den fornødne Regulering. Virkningerne af disse Handlinger udeblev ikke, Spekulationen i den syge Valuta og dermed følgende Vareopkøb tog Fart, baade Statsindkøb og private Indkøb foretoges i Udlandet i kolossalt Omfang. Danske Fabrikker standsede helt eller delvis, danske Arbejdere gjordes arbejdsløse i Titusindvis, og det, der tjentes paa den